

НОВА ЕВРОПА

Цена
3 лв

Японска стратегия

от майоръ **Ото Мосдорфъ**

Завладяването на Сингапуръ от войските на генералъ Ямашита, следъ победоносни походъ презъ Малайския полуостровъ на 11. февруарий, и последвалата на 15. февруарий капитулация на британскитъ бойни сили въ Сингапуръ съвсемъ не означаватъ приключване на решителната борба на Япония за великоазиатския просторъ, но все пакъ това е толкова важенъ частиченъ завършекъ, че е вече възможно една преценка на стратегическото положение следъ два месеца походъ.

Известно е, че въ 80-тъхъ години на миналото стоудъте генералмайоръ Мекелъ, като инструкторъ при военната академия въ Токио, три години обучаваше младия японски водачески кадъръ въ пруски духъ, така че още и днесъ името му се споменава съ благодарностъ въ японската армия. Неговиятъ буютъ стои въ градната на военната академия въ Токио. Мекелъ направи много за организацията на японската армия и бѣше мѣродавенъ особено за продоволственото и етапно дѣло. Генералъ Фузими му изпрати кабелограма следъ битката при Ялу и фелдмаршалъ Колама, следъ битката при Мукденъ въ войната срещу Русия, че японската победа се дължала на неговото добро обучение. Свѣтовната война не попрѣчи да дойдатъ пакъ и твърде скоро японски офицери въ Германия и да изследватъ поуикитъ отъ четири военни години за свои цели. Особено цинни впечатления отнесе отъ Германия споменатиятъ вече генералъ Ямашита, когато презъ зимата 1940/41 год. месеци наредъ събираше при военни мѣста въ Германия, както и по фронтоветъ поуки отъ модерната война, които сега дадоха плодове въ неговия победоносенъ походъ до завладяването на Сингапуръ.

Японската осведомителна служба винаги е стояла на високо стѣпало; тя имаше това предимство, че даваше възможностъ на своитъ членове да влѣзатъ по-лесно въ връзка съ расовосроднитъ народи на източна Азия, отколкото това бѣ възможно на европейскитъ и американски агенти. Така мисълта на единъ висшъ японски офицеръ е положително вѣрна, заявявайки: „Ние бѣхме за всичко осведомени.“ Тази осведоменостъ се отнасяше на първо мѣсто до приготвянето за желаната отъ Рузвелтъ война, извършени отъ Англия и Америка въ продължение на месеци. Прочее, въ Токио стана твърде скоро ясно, по какъвъ начинъ англичанитъ и американцитъ искаха да предизвикатъ Япония къмъ война при пълно подценяване на нейнитъ сили и на нейното водаческо изкуство. Изплаваха при това планове за една далечна блокада на Япония. Очакваше се да излѣзе японската флота на открито море, за да бѣде победена отъ надмощната англосаксонска флота. Скъсверемно се изграждаше единъ обкръжителенъ фронтъ главно отъ съставни

части на британската империя, който трѣбваше да стигне, въ съюзъ съ североамериканската позиция на Филипинитъ и вдалената британска позиция въ Хонгконгъ, отъ британска Бирмания презъ Малайския полуостровъ и Холандска Индия до Австралия и Нова Зеландия и да застраши японската позиция между Англия и Североамериканскитъ Шати въ дѣния флангъ. Целта на противникитъ на Япония бѣ достатъчно откровенно оповестена: унищожение!

Срещу това целта на Япония бѣ твърдо установена: създаване на новия редъ въ източна Азия съответно на признатото и въ Тристранния пактъ ръководство въ източноазиатския просторъ. Тая главна целъ се различаваше въ три поддѣления въ военната, политическа и стопанска областъ, отъ които тукъ ще бѣде проследено военностратегическото положение, макаръ че то едва може да се раздѣли отъ политическото и стопанското.

Издѣло въ духа на германскитъ стратегически сѣждения, операциитъ имаха за целъ да унищожатъ неприятелскитъ бойни сили по море и суша. За подготвителни мѣрки на противникитъ на Япония говорѣше забележителното обстоятелство, че, противно на досегашния обичай, не се състояха никакви маневри на американската флота презъ пролѣтътъ на 1941 год., съ обосновката, че американската флота се нуждаела отъ това време, за да бѣде новоограничизарана въ областта на Хавайскитъ острови.

Отъ друга страна, Чърчилъ съобщилъ откровенно въ Долната камара, че пакъ трѣбвало да се изпратитъ английски бойни кораби за източна Азия, нѣщо, което не бѣше се случвало отъ началото на първата Свѣтова война. Япония видѣ срещу себе си още раздѣлени флотскитъ сили на своитъ противници, на англичанитъ, подкрепени отъ холандскитъ флотски единици въ Холандска Индия, и на американцитъ. Поради това бѣ близо до ума да се възпрепятствува тѣхното съединение, което би могло да доведе до надмощие по море надъ японската военна морина.

Днесъ се поставя въпросъ, какви оперативни планове сѣ изработили собствено англичанитъ и американцитъ и не може да се стигне до никакво разумно заключение. Още веднажъ се показа неизгодността на една коалиционна война, когато при нея липсва единно ръководство. Още по-изнедадващо бѣше, че североамериканцитъ бѣха преминали единъ видъ къмъ покой съ своитъ мощни флотски сили при Хавай и, въпрѣки направенитъ имъ предупреждения, не държахъ никакъ смѣтка за критичното положение.

Известенъ френски воененъ писателъ бѣ на мнение, че влизането на Япония въ новата свѣтовна война имало за последица пълненъ обратъ

на военните събития и също така вѣрно разсъждава той, когато казва, че всички японски операции сѫ най-тѣсно свързани помежду си и образуват една система. Тѣмо това схващане е напълно вѣрно и доказва, какво велико постижение осъществи японският генерален и адмиралски щабъ, обединенъ въ императорската главна квартира, при подготовката и провеждането на операциите, за да се познае въ тѣхъ една система. Коего важи за японското ръководство, е вѣрно въ еднаква мѣра и за постиженията на японскитѣ войски и особено на въздушнитѣ сили, които бѣха великолепно подготвени за трудноститѣ, които имъ поднасяше постоянно мѣняващата се военна площъ. Тѣй като всички операции трѣбваше да се водятъ откъмъ собственитѣ острови и отъ вдаденитѣ островни станции презъ море, то това затрудняваше самитѣ движения на хвърленитѣ въ борбата войски, като изискваше отъ друга страна неподозирани постижения при превозъ и продоволствие. Не бива да се забравя и японскиятъ фанатизмъ, тая пълна преданостъ на Тено и неговитѣ заповѣди, както и възпомананията за предишни дати отъ японската история, които се свързватъ съ новитѣ дѣла на японскитѣ въоръжени сили. Войната на по-голтѣма

източна Азия, както казватъ японцитѣ, започна на 8 декемврий 1941 год. Руско-японската война започна съ удара на японскитѣ торпилни лодки срещу руската флота предъ Портъ Артуръ на 8 февруарий 1904 год. Така числото 8 стана свещено число и оттукъ нататѣкъ ще бѣде чествувано тържествено всѣки месецъ въ Япония. Отъ друга страна се удаде да се докладва на Тено завладяването на Сингапуръ на 11 февруарий, т. е. въ деня, на който преди 2602 години неговиятъ предшественикъ Тено Жиму е основалъ японската империя.

Въ Япония съзнаватъ напълно тежестта на тая решителна борба. Страната се радва на силно ръководство, при което на министър-председателя, генералъ Тоѣо, е дадена достойна за сериозността на часа власт, защото той е едновременно воененъ и вътрешенъ министъръ, и сѫмътъ да постави способни лица за м-ри на важнитѣ постове финансии и търговии. Стратегията въ политическото ръководство можа да извоюва също така успѣхи. Дълго преди да се стигне до военни стълкновения, Френски Индокитай бѣ поставенъ на страната на Япония, а японската арбитражна присъда по тайландско-индокитайския граниченъ споръ има за последица постепенното преминаване на Тайландъ

Урокъ по фехтовка върху покрива на едно училище въ Токио

Foto: Presse-Bild-Zentrale

въ японския лагер, за да стане накрай искрент съратник на новия ред в източна Азия под японско ръководство чрез военния си съюз с Токио.

Покрай въздушните сили при сухопътните войски, проявиха се и въздушните сили при морината, въ три голъми морски сражения. Тѣ разбиха, въ сътрудничество съ смѣло воденитѣ подводници, ядрото на североамериканската флота при Хавай още въ първия день отъ войната. На 10. декемврий тѣ сломиха грѣбнака на британската бойна флота въ източна Азия при Малая и унищожиха на 4. февруарий холандскитѣ флотски части въ морското сражение при височината на Ява. Оперативнитѣ планове трѣбваше да се развиятъ ексцентрично, по географски съображения, като още въ началото се напредна въ петъ различни посоки: къмъ Хонгконгъ, къмъ Люсонъ на Филипинитѣ, къмъ Малая, къмъ Гуамъ и Хавай. По-късно последваха ударитѣ срещу британско и холандско Борнео, както и къмъ Бирмания, Холандска Индия и самата Австралия.

На 8. декемврий 1941 год. започна източноазиатската война. Следъ шурмуването на Хонгконгъ, завладяването на Филипинитѣ, дето американски остатъци се държатъ само още на островъ Люсонъ, следъ завземането на Малая, Борнео и Целебесъ, първото въйчанаване получи войната на 11. февруарий съ блѣскавата победа при Сингапуръ. Съ капитулацията на армиятъ въ Сингапуръ на 15. февруарий британцитѣ признаха пълното си поражение. Явната неспособностъ въ ръководството на японския противникъ се показа въ непрекъснатата смѣна на генерали и адмирали, а трѣбва още днесъ да изглежда смѣнително, дали пжгуващиятъ генералъ Вейдъ ще успѣе да измѣни положението въ своя полза. Срецу това по японскитѣ върхове стоятъ личности, които се проявиха превъзходно на раз-

личнитѣ частични военни театри. Съ победата въ морското сражение при Хавай е свързано името на флотския шефъ, адмиралъ Ямамото. Победоносниятъ японски войсководецъ предъ Хонгконгъ бѣ генералъ Сакаи, който, въ съюзъ съ началника на японската флота въ китайскитѣ води, вицеадмиралъ Ниими, изтъргна безусловното предаване на Хонгконгъ на 25. декемврий 1941 год. За победител на Сингапуръ, генералъ Ямамото, споменахме вече. Тено го награди съ високи отличия още преди превземане на тая мощна крепостъ. Неспоменатъ, но на решително ръководно мѣсто работи началникътъ на генералния шабъ, генералобергъ Суджиима, който едно следъ друго облича тритѣ най-важни ръководни поста, като началникъ на възпитателното дѣло, като воененъ м-ръ и сега като началникъ на генералния шабъ. Освенъ това, той води северния фронтъ въ войната срещу Китай като наследникъ на графъ Тераучи, който пъкъ следъ падането на Сингапуръ бѣ назначенъ за главнокомандуващъ на всички бойни сили въ южнитѣ области. Въ наименования на войскови части, дивизии и полкове японцитѣ сж извънредно въздържани следъ започване на китайския конфликтъ и ги назоваватъ най-много съ името на тѣхнитѣ водачи, безъ да се опредѣля тѣхнитѣ служебни чинъ. Отъ сведения на противникитѣ, обаче, станаха известни нумера на дивизии, отъ които се вижда, че Япония е използвала своето време и е засилила значително своята войска. Тя е преминала непобедима презъ нейната история и днесъ върви неотклонно къмъ нови успѣхи, които разкриватъ значението си едва когато се разгледатъ въ връзка съ събитията на европейския воененъ театръ. Военното съглашение отъ 18. декемврий 1941 год. между Германия, Италия и Япония доказа вече своята сила и своето историческо значение за създаването на новъ свѣтовенъ редъ.

Музиката въ Германия

отъ Фр. Фишеръ

Какво представя отъ себе си германскиятъ музикаленъ животъ, е въпросъ, който дори и за странство не се нуждае отъ нѣкакви особени разяснения. Отъ десетилѣтия насамъ той говори достатъчно за себе си, дори и извънъ границитѣ на Германия. Берлинскитѣ филхармоници, подъ ръководството на Вилхелмъ Фуртвенглеръ и други видни германски диригенти, предприематъ ежегодно концертни турнета, които ги отвеждатъ въ всички страни на Европа. Къмъ тѣхъ се присъединяватъ не само други голѣми оркестри, но и малки такива, като Берлинскитѣ камеренъ оркестъръ, подъ диригентството на Хансъ фонъ

Бенда, или Камерниятъ оркестъръ, подъ ръководството на Фрицъ Щайнъ или Едвинъ Фишеръ. Берлинската и Хамбургската държавни опери, Франкфуртската опера и други голѣми институти устройватъ общи гостувания въ странство; най-добритѣ германски хорове, видни германски пѣвци и инструментални солисти представляватъ редомъ съ тѣхъ ранга и славата на германската музикална култура.

Но това, което не се подава на измѣнение въ странство, което само тукъ вътрѣ въ страната може да се разбере, е обстоятелството, че всички тѣзи удивителни постижения водятъ

Foto: Scherl

Виенският детски хоръ дава концертъ въ Филхармонията

своето начало отъ дълбоката, широка и здрава основа въ живота на родината и народа. Това, което благоприятствува германския музикаленъ животъ да черпи и събира силитъ си, е извънредно широката децентрализация, характерна за цѣлия германски културенъ и духовенъ животъ.

Далечъ отъ това, да бжде съсърдоточена само въ германската столица Берлинъ, въ Виена, класическия градъ на музиката, или въ другитъ голѣми градове, тя простира своитъ корени дълбоко навътре и въ малкитъ, дори и най-малки селища. Практически нѣма германски градъ надъ 100.000 жители и дори нѣкои по-малки, които да не разполагатъ поне съ единъ постояненъ оркестъръ. Само по тоя начинъ може да се обясни фактътъ, че най-новата статистика ни сочи въ Германия не по-малко отъ 150 културни оркестри, т. е. чисто симфонични и театрални оркестри. За издръжката имъ се надпреварватъ градове, области, провинции и самата държава. Това развитие постоянно продължава.

По този начинъ оркестровитъ и оперни сцени сж важни пионери на една музикална култура, която простира своята активностъ далеко и въ сръднитъ германски градове. Съ своитъ концерти и представления тѣ образуватъ центроветъ за разпространение на класическото музикално богатство, на произведенията на германски и чужди майстори. Но при тѣхъ е застъпено сжщо и многостранното творчество на съвременността. И тъкмо въ това се проявява огромната културна мисия на тѣзи многобройни клетки на съвременната музикалностъ. Защото въ днешната германска музика взематъ участие толкова много голѣми творчески сили, че голѣмитъ градове съвсемъ не биха били въ положение да изнесатъ всичкитъ на бѣлъ день. Подъ ръководството на активни диригенти и интенданкти, дори и институти като Рьойсовия театъръ въ Гера, или симфоничниятъ оркестъръ на градъ Баденъ-Баденъ, изнесоха такива премиери, които отъ тамъ предприеха своя успѣшенъ пътъ по цѣлия Райхъ. И отъ друга страна,

съ представления като „Силезийският музикални тържества“ в Гьорлиц или изнасянето на мекленбургски опери от държавния театър в Шверин се разкриват културните свойства на другата част от родината и многовидния вътрешен живот на германската музикална култура.

Чисто статистически погледнато, тѣзи представления сѣ далеч надминати от камерно-музикалните и солови концерти. Защото тѣ не се ограничават само съ по-големите или по-малки концертни зали въ центъра на градовете. Единъ шрайхквартетъ или единъ пѣвецъ е по-подвиженъ отъ единъ оркестъръ или оперенъ ансамбълъ. Тѣ проникватъ както до перифериите на голѣмите градове, така и до малките провинциални градове и съ това изпълняватъ важна функция въ рамките на разнасянето на музикалната култура. Едно концертно турне презъ Германия и днесъ изглежда значително по-иначе, от-

колкото преди двадесетъ, тридесетъ години. Артистътъ не е вече принуденъ да преминава въ спаленъ вагонъ голѣми разстояния. Достатъчно му е да пропътува само късо разстояние, за да намѣри благодарна публика.

Това сѣ отчасти самите общини, въ лицето на своите културни и музикални уредници, отчасти образуватите въ всѣко селище „музикални общества“, които устройватъ на любителите, дори и въ най-малките пунктове, представления, които имъ разкриватъ изкуството на видни германски и чуждестранни музиканти. Тази планомерна дейность дава случай преди всичко и на трудящото се население да чуе хубава музика. Всѣкидневно, до последното мѣсто, сѣ заети всички оперни театри, които Германският трудов фронтъ е устроилъ въ всички по-големи градове. Въ Берлинъ, наредъ съ Държавната опера и съ „Дойчесъ оперхаусъ“, „Фолкс-опера“ дава възможность всѣкому да посети майсторските творби на германското и чуждестранно оперно творчество. А концертите, давани презъ време на отдихъ въ голѣмите индустриални заводи, винаги ерѣбчатъ въодушевените одобрения на работническото.

Развитието на музикалната култура въ такъвъ размѣръ не би било възможно, безъ постоянното разширяване и усъвършенстване на артистичния кадъръ. Това е задачата на едно широко разклонено музикално образователно дѣло. Още при началното си училищно образование музикално надарениятъ получава възможность да се обучи за професионаленъ музикантъ. Въ по-горните училища музиката е днесъ пакъ главенъ предметъ, както и въ по-ранните времена, „музикалниятъ училищенъ съветникъ“ е поставенъ на равна нога съ преподавателите по научни дисциплини. Дори съ „гимназията на музика“ е даденъ отпечатъкъ на новъ типъ по-висше училище, където музиката заема централно мѣсто въ учебния планъ и музикалниятъ подборъ на младежта се предварително възпитава така, че да може да развие музикалните си дарби.

Вънъ отъ това, особени музикални училища за младежи и народа, разпрѣснати навсѣкжде изъ страната и достъпни за всѣки заинтересованъ, представятъ основа за постановка на гласа или за научаване нѣкой музикаленъ инструментъ. Надарените получаватъ отъ

Foto: Scherl

Голѣмиятъ германски композиторъ Брукнеръ (1824—1896) въ работната си стая

тукъ достигъ въ специалнитѣ музикални училища (консерватории), отъ кждето пъкъ особено способнитѣ минаватъ по-нататъкъ въ академическитѣ държавни висши училища за музика. Тукъ най-голѣмнитѣ майстори по своята специалностъ подготвятъ артистичния прирьстъ до пълна зрѣлостъ.

Голѣмата известностъ на германскитѣ музикални висши учебни заведения привлича голѣмъ брой студенти отъ всички страни. Въ прочутитѣ лѣтни курсове на германския музикаленъ институтъ за чужденци въ Потсдамъ и Залцбургъ добиватъ случай сжщо и артисти съ завършено образование да се доусвършенствуватъ при артисти съ свѣтовна известностъ. Особени висши училища за музикално възпитание иматъ грижата за подготовка на единъ висококачественъ кадъръ отъ музикални преподаватели, които, като последна инстанция, сж отговорнитѣ носители на културното високо ниво въ германския музикаленъ животъ. Грижитѣ на държавата отиватъ дори и до кадъра на частнитѣ учители по музика, като се стреми да се достигне до музикалното съвършенство на професионално подготвенитѣ чрезъ курсове, изпити и съответенъ надзоръ.

Тази великолепа система на музикално образование се допълва чрезъ широки мѣрни за създаване на прирьстъ отъ дарования. Тѣ започватъ съ правенитѣ отъ общинитѣ облекчения при следването въ специалнитѣ и висши училища и даватъ възможностъ на завършилитѣ да направятъ първата стѣпка въ обществеността чрезъ така нареченитѣ „концерти на младитѣ артисти“. Чрезъ взаимнитѣ гостувания на питомцитѣ отъ разни градове, добититѣ успѣхъ начинаващи биватъ водени по-нататъкъ, докато имъ се проправя пътъ въ голѣмитѣ градове чрезъ така нареченитѣ „часове за музика“. Най-добритѣ отъ тѣхъ получаватъ една по-нататъшна подкрепа съ даването на „градската премия за музика“, до момента, въ който сж се вече напълно лансирани. По тоя начинъ вървятъ ржка за ржка образованието, създаването, подборътъ, за да осигурятъ единъ прирьстъ отъ наистина способна артистична младежъ, безразлично, дали се касае за музиканти-компонисти или за музиканти-артисти.

Този прирьстъ, обаче, идва постоянно отъ широкитѣ народни маси и по тоя начинъ

грижитѣ за германската музика не сж мислими безъ нейнитѣ дълбоки връзки съ любителската музикална култура. Тѣ намиратъ своя изразъ въ многобройнитѣ мжжии и смѣсени хорове и въ народнитѣ музикални оркестри. Въ статистиката отъ 1937 год., даннитѣ на която днесъ сж значително надминати, сж преброени 8.000 народни оркестри съ надъ 100.000 оркестранти, между тѣхъ почти 1.000 симфонични и шрайхови оркестри, повече отъ 4.000 духови оркестри и около 1.500 оркестри отъ ржчни хармоники и акордеони и толкова още мандолини и цитрови оркестри! И при това не сж взети предъ видъ многобройнитѣ ученически оркестри отъ устни хармоники и младежкитѣ пѣвчески дружини.

Съ тѣзи любителски музикални сдружения грижитѣ за германската музика се разпростиратъ до най-малкитѣ провинциални общини. Но и тукъ тя не е предоставена само на случая, и тукъ сжщо се спомога за планомерното и целесъзнателно развитие на музикалността и на способността. Примѣръ за това е така нареченото „Щирийско музикално общество“ въ една отъ най-музикалнитѣ германски области, Щирия, което дава възможностъ на народнитѣ музикални сили да проникнатъ отъ селскитѣ пѣвчески общества, презъ младежкитѣ и народни музикални училища, до висшето музикално училище въ главния градъ на провинцията, въ Грацъ, и съ това влиза въ рамкитѣ на програмата за единство въ подготовката.

За поддръжане на музикалността дори и въ малкитѣ и най-малки кржгове, чакъ до отдѣлнитѣ германски семейства, се застъпва въ народнитѣ музикални училища обучението и усъвършенствуването въ свирене на музикални инструменти, както на пиано и цигулка, на китара и флейта, така и на специфичнитѣ народни музикални инструменти, цитрата и ржчната хармоника. По този начинъ се активизира зародишната клетка на германската музика, домашната музика, до пълно развиване на нейнитѣ културни сили. И всѣка година, презъ ноемврий, въ „деня на домашната музика“, и този отрасъл на музикалната култура се явява въ служба на обществения концертенъ животъ, като поощрява и дава примѣръ за разпространяване на домашното музициране чрезъ изнасяне на малки и леки музикални творби отъ всички времена и майстори,

Разцвѣтъ на църковната музика

отъ Волфгангъ Райманъ

Църковната пѣсенъ и видѣтъ на църковната музика сж били винаги мѣрило за съответната сила на Евангелието въ епохи на исторически обратъ. Следъ цвѣтушитѣ времена на църковната пѣсенъ и църковна музика въ време на Реформацията, които дори чудовищното кръвопролитие презъ тридесетгодишната война не можа да унищожи, дойде великото време на църковната музика до Йоханъ Себастианъ Бахъ, следъ което политизиращата църква става въ литургическо и музикално отношение все по-безплодна. Днесъ, следъ епоха на пустота и немощъ, ние стоимъ предъ неочаквано и ново процвѣтане на всички изкуства, отъ което не е изключена и нѣмската църковна музика.

Отъ самотното рибарско село при източното и северно морета до най-отдалеченитѣ колиби въ южнитѣ планини на Райха народътъ като че ли е облѣхнатъ отъ новото пѣние.

Понеже църковната музика е частъ отъ нѣмското културно творчество, тя биде обхващана отъ организацията на Държавната музикална камара. Католическитѣ и евангелскитѣ църковни музиканти образуватъ, споредъ тѣхното професионално разграничение, особена група. Поради това презъ есенъта на 1933 г. всички видове въ областта на евангелската църковна музика бѣха организирани въ „Държавенъ съюзъ на евангелска църковна музика“. Неговъ председателъ е директорътъ на държавното висше училище за музика въ Берлинъ. За католическата църковна музика сж въ сила постановленията на Конкордата.

Скоро следъ основаване на тоя съюзъ, Държавната музикална камара изтъкна, по случай грандиозно устроения възпоменателенъ день за тримата голѣми майстори на нѣмската църковна музика Бахъ, Хендель и Шютцъ, значението на последнитѣ за нѣмската музикална култура и църковната музика въ живота на народа въ днешното време. Едва

ли би се намѣрилъ нѣмецъ, който да не бѣ обхванатъ отъ тоя праздникъ. Въ цѣлия Германски Райхъ бѣха изнесени творенията на Хайнрихъ Шютцъ (роденъ въ 1585 г.), на Йоханъ Себ. Бахъ (роденъ въ 1685 г.) и на Г. Ф. Хендель (роденъ въ 1685 г.) въ божествени служби и концерти. Въ всички училища се отпразднува възпоменателенъ день и радиото бѣ поставено въ услуга на това тържество. Въ последния день отъ Олимпиядата презъ 1936 г. бѣ устроено праздненство, въ което взе участие и църковната музика. Олимпийската камбана прикани въ недѣлната сутринъ на последния день къмъ устроеното върху откритата Дитрихъ-Екартова сцена тържество, на което църковниятъ хоръ отъ Груневалдъ изпълни три голѣми църковни пѣсни отъ Бахъ.

Щомъ държавата поощрява дълбоко свързаната съ народния животъ църковна музика, естествено е, че църквата отъ своя страна взима грижи по особенъ начинъ. И въ малкитѣ селища стана необходимо, църквата да взема подъ свое собствено ръководство обучението на органисти, диригенти за малкитѣ и срѣдни църковни служби. Почти въ всички църковни провинции изникнаха църковно-музикални училища. Обучението за специално академически образованитѣ църковни музиканти се намира както преди повече отъ сто години, така сжщо и днесъ, подъ защита на държавата. Почти при всички нѣмски държавни музикални училища има отделения за църковна музика, въ които не само музикално-техническитѣ специалности, но сжщо и литургия, григорианика, хиниология и църковна наука сж повѣрени на най-добритѣ налични учени сили.

На 2 августъ 1937 год. министрътъ на народната просвѣта издаде нареждане относно изпита за органисти и диригенти на хорове, споредъ което се поставятъ значително

Foto: Scherl

Foto: Scherl

Горе: Лайпцигския Томановъ хоръ пѣе въ Берлинъ. Долу: Детския черковенъ хоръ отъ Регенсбургъ

по-голъми изисквания особено въ литургическата област. Освенъ това той устрои при държавното висше музикално училище за музикално обучение въ Берлинъ допълнително църковно музикално следване отъ четири семестра, което може да се завърши съ дипломъ, но само отъ ония студенти по църковна музика, които издържатъ посочения вече изпитъ съ добъръ успѣхъ. Държавниятъ изпити за органисти и диригенти на хорове се полагатъ при държавниятъ висши музикални училища въ Берлинъ и Кьолнъ и при университетитъ въ Бреслау и Кьонигсбергъ. Въ параграфъ първи на нареждането за тоя изпитъ се казва: „Държавниятъ изпитъ за органисти и диригенти на хорове дава възможностъ на следващитъ църковна музика отъ евангелско и католическо въпроизвъждане да докажатъ своята способностъ за служба на органистъ и диригентъ на хоръ предъ назначена държавна комисия“. Това нареждане иска също да подкрепи църковнитъ власти въ тѣхнитъ старания, като на всички служби, където се изискватъ органисти и диригенти, се назначатъ личности, които сж способни за управлението на такава служба и сж не само коренни нѣмци, но иматъ и художествено умение и знание за това. Каква голѣма ценностъ и склонностъ се изисква за такава служба, се вижда отъ параграфъ пети, споредъ който всички кандидати трѣбва да докажатъ, че иматъ най-малко две годишно музикално, литургическо и пѣвческо образование и съответната литургическо-музикална практика.

Ние виждаме навѣсѣжде, че църковната музика е призвана да изпълни особена мисия между нашия народъ, а така също стана известно, че само върху основата на здрава и благородна народна църковна музика може както днесъ, така и преди столѣтия, да израстне една съжпоценна нѣмска музикална култура. Църквата и държавата въ случая носятъ обща отговорностъ за нѣмската култура. Грамадното и незамянимо старонѣмско наследство отъ богатитъ съкровища на нашата църковна музика е повѣрено въ рѣцетъ на нашитъ църковни музиканти.

Тръгнете изъ германската земя и слушайте! Въ църковнитъ пѣвчески седмици, въ заседанията на органиститъ, въ днитъ на хоровитъ

дружествени събрания, въ училищнитъ курсове, въ килийнитъ пѣвчески занятия, въ груповитъ пѣния, въ пѣвческитъ часове на конфирмацията, въ недѣлнитъ божествени служби и празнични часове, въ въведенитъ отново на много мѣста староцърковни утрени и вечерни ние виждаме, на каква благодатна почва е паднало тѣй много прѣсканото отъ десетилѣтия насамъ семе. „Размѣната на църковно-музикална и литургическа програма“ дава постоянно известия изъ съвременния животъ, израстващъ между църковнитъ музиканти и църковни хорове въ страната. Каталозитъ на голѣмитъ музикални издания съобщаватъ, какъвъ високъ рангъ сж спечелили отново въ днешно време църковната музика и музикалното творчество. Нека споменемъ само за издателството на Беренъ въ Каселъ и издаването отъ него специално списание „Музика и църква“. Нашитъ несравними най-прочути нѣмски мъжки хорове, като берлинскитъ държавенъ и катедраленъ хоръ, лайпцигскитъ Томановъ хоръ, дрезденскитъ хоръ, регенсбургскитъ детски катедраленъ хоръ, виенскитъ пѣвчески хоръ, които сж зачислени въ Хитлеровата младежъ, изпълняватъ не само своята по-раншна благородна църковна служба, но пжтуватъ изъ страната, като навѣсѣжде ошастливяватъ сърдцата и издигатъ, чрезъ своето идеално изпълнение, дѣлата на старитъ и нови майстори на църковната музика.

И тѣй, чрезъ разбиране на голѣмитъ майсторски творби на църковното тоново изкуство, почвата е вече подготвена. Затова нищо чудно нѣма, че изпълненията на религиозно-музикалнитъ произведения днесъ се желаятъ въ голѣмитъ градове отъ народа, както никога до сега. Въ Берлинъ, наприкладъ, въ последно време бѣха дадени шестъ концерта на коледни религиозни творения отъ Бахъ, отъ които единъ въ Филхармонията за националъ-социалистическата организация „Сила чрезъ Радостъ“ въ най-късо време бѣ изпродаденъ.

Нѣмското органно движение намѣри въ своето призвание както отъ страна на църквата, така и отъ тая на държавата голѣми поощрения. Многобройни, чудно хубави нови творби и такива на стари майстори на органното творчество дължатъ славата си на финансовата подкрепа на църквата и държавата.

Висшето музикално училище във Берлинъ

Това училище е било винаги единъ отъ първитѣ учебни институти въ Европа и е привличало много младежи отъ всички страни и тѣхниятъ пжтъ за свѣтвено артистично поприще е бивалъ откритъ. Отъ нѣколко години насамъ тукъ се възпитаватъ и доста български артисти: пѣвци, инструменталисти и диригенти. Днесъ тѣхното число възлиза на около двадесетъ и затова не би било безинтересно за българскитѣ читатели на „Нова Европа“ да знаятъ нѣщо за уредбата на тоя институтъ.

Скоро ще изтекатъ десетъ години отъ времето (1 май 1933 год.), когато днешниятъ директоръ, проф. д-ръ Фрицъ Шайнъ, пое управата на това висше музикално училище. Това е достатъченъ периодъ отъ време, за да може дейността му да даде своя отпечатъкъ върху общия педагогиченъ, музикално-художественъ и общественъ характеръ на самия институтъ.

На първо мѣсто трѣбва да изтъкнемъ тукъ принципа, който лежи и въ общата национална политика на Райха: възпитанието на младежитѣ да се води съ огледъ на една главна цель: да се подготвятъ тѣ технически и духовно така, че да

могатъ да станатъ годни и предани служители на народностната общность. Това е, тъй да се каже, свѣтлинниятъ фокусъ, който трѣбва да събира всички животворни сили на нацията. Музикантътъ отъ всички степени — отъ най-висшето стѣпало на изкуството до най-скромния участникъ въ оркестра — трѣбва да бѣде и той духовно издигнатъ и проникнатъ отъ съзнанието за предана служба на своя народъ. Само по тоя начинъ, проникнати отъ това висше начало, музикантитѣ, наредъ съ всички други дейци въ материалната и духовна областъ, биха могли да вложатъ онова съдържание въ своята дейность, което осмисля и самия животъ.

И така, наредъ съ всички важни реформи, отнасящи се до вътрешното устройство на висшата музикална школа, д-ръ Шайнъ насочва своитѣ усилия не само къмъ приложението на строго обмисленитѣ учебни планове и програми, но съ рѣдка преданостъ и неизчерпаема енергия оживява дейността на преподавателския персоналъ и на студентитѣ съ редица инициативи. Съ това резултатитѣ на тѣхната работа между четиритѣ стени на класната стая се изнасятъ предъ публиката и,

Значението на студа за живота

Отъ Джузепе Таларино

Полезенъ ли е за живота студътъ изобщо или особено зимниятъ студъ, който ни засѣга непосредствено? Въ действителность за това говорятъ много факти, за които свидетелствува едно прѣко наблюдение върху протичането на живота въ природата въ всички области на земята съ умѣренъ климатъ.

Зимниятъ студъ упражнява въ растителното царство подобни действия както въ животинския миръ и при човѣка. Преди всичко нека изтъкнемъ, че ботаниката доказва, че зимниятъ студъ подпомага здравето на всички естествени и разсадникови растения въ засегнатитѣ отъ него климатически области. Вѣрно е, че презъ цѣлата зима растителниятъ животъ почива и спи, най-малко въ частитѣ надземята, докато очеви-

дно растителниятъ животъ подъ земята, значи въ царството на коренитѣ, продължава може би дори съ нарастваща интензивность.

Но сѣщо така е положително, че почивката и съмътъ презъ зимния студъ натрупватъ нови сили у растението и му даватъ възможность да подготви новъ интензивенъ животъ. И тукъ е вѣрна старата селска мъдрость, че „подъ снѣга винаги дрѣмъ хлѣбътъ“. Този фактъ се вижда ясно, ако се вземе, кое да е растение, навикнало на умѣренъ климатъ, и се изтръгне отъ въздействието на зимата: неговиятъ мощенъ напоръ къмъ растежъ и животъ ще се увеличава все повече и повече, а ще намалява особено неговата съпротивителна способность срещу всички възможни вредни въздействия.

Още сж неизвестни за науката процеситѣ, които ставатъ въ растителнитѣ тъкани и канали презъ зимата. Изказани сж най-различни мнения. Може да сж още неизяснени процеситѣ, които се развиватъ по време на презимуването въ растителното тѣло, може при това да се касае за химични, физични или биологични феномени. Вѣроятно всички тѣзи явления действуватъ комбинирано. Сигурно е преди всичко, че презимуването въ всички земни зони съ умѣренъ климатъ дава на растителното тѣло въ неговото изграждане здраве и сила. Това се отнася не само до растението, но и до семето. Зашото и семената, които се образуватъ година изъ година отъ растенията, се нудятъ отъ презимуване, за да се развиятъ напълнѣтъ силно и за

PICTURE POST

Vol. 13, No. 6

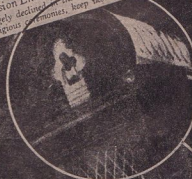
A Religious Procession in Present-day Russia
Away in the West, their country is being ravaged by a ruthless enemy. In far-Eastern Siberia, believers flock to church with grave faces.

The Procession Enters the Russian Orthodox Church
Religion has largely declined in the Soviet Union, but believers still perform religious ceremonies, keep shrines, carry images of saints.

In the Churchyard the Bishop Exhorts his Flock
The bishop speaks of war. The congregation listens. Though Soviet thought is predominantly materialist, religious freedom is allowed.

Russians Go to Church
The scene, Vladivostok. The time spread instant is available for each corner.

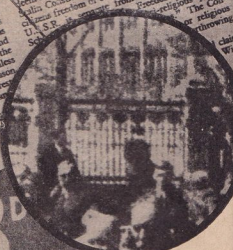
IS RELIGION ALLOWED IN THE SOVIET UNION?

Since the attack on Russia, many leaders have written to ask whether religious freedom is permitted in the U.S.S.R. At last we have secured pictures which give part of the answer.

WHEN Averell Harriman went to Moscow, he didn't only discuss aid to Russia. President Roosevelt had asked him to take up with Stalin the question of religious freedom in the U.S.S.R. Some saw in this the beginning of a united front of world Christianity against Hitlerism. Others felt it far more likely that the President was seeking a satisfactory answer to the Soviets on the grounds that Hitlerism means the ruthless imposition of godlessness. Whatever the reason, and surprised millions, both in America and Britain.

Far from suppressing religious expression, Soviet legislation considers it impossible to

citizens either to worship or not to worship at all. People can say, "It is right to go to church," or "It is wrong to go to church." That is their private affair, in which the Soviet State does not deem it necessary to interfere. Article 124 of the Russian Constitution runs: "In order to ensure the freedom of conscience, the State and the U.S.S.R. guarantee from the State and the U.S.S.R. the complete freedom of religious propaganda and religious expression." The Constitution also guarantees the right of religious freedom.

Тук сме увеличили на случай познавать характер в дната случая

A GENERAL 3

Така работи английската пропаганда...

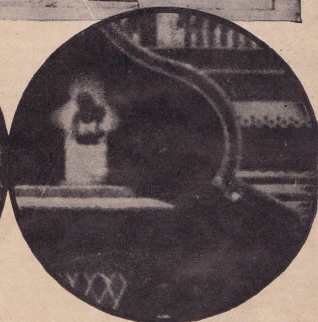
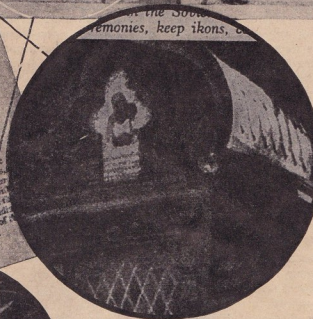
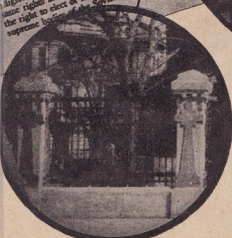
Тук виждате снимка на прочутата дървена Соборна катедрала в Харбин. Този град, както е известно, се намира в Съветския съюз, а в столицата под японска закрила Манджурия. Разгледайте снимката по-внимателно! Ще видите, че е една и съща черква! Който се съмнява, нека сравни увеличените изрязки от двете снимки в четирите долина кража

to Pray for Victory
... Chancellors are Soviet citizens.

Marxist thought means that the predominant view is materialistic. Stalin's own view is that religion springs from a misunderstanding for a better world, but subsists on the earth by the consent of that better world on earth by the consent of the afflicted.

provision is there for religion in the country are 5,500 churches, mosques and synagogues. There are 6,000 Greek Orthodox priests, 2,000 Modernists, 6,000 Greek Catholic priests, 2,000 Modernists. The Government provides them with no money. The Government provides them with no money. The Government provides them with no money. The Government provides them with no money.

Пред вас е характерният корниз над входа с образа на Спасителя. Между двата образа не съществува никаква разлика! Дори малката електрическа лампа е съвсем една и съща! Дори малката електрическа лампа е съвсем една и съща!

Читателят може да се убеди, че господата в Лондон твърде лесно са донасяли религиозна свобода в Съветския съюз: те просто са взели снимка от литургия на руски емигранти в Харбин, в японска Манджурия, и са писали под нея „Владивосток“.

ният стил на оградата, които и в двата са еднакви. Върху илюстрацията виждате в единият ъгъл. Имам е невъзможна!

чрез практическо приложение на наученото, тѣ се поставятъ въ услуга на живата музика. Тукъ се прилага на дѣло и се осмисля една отъ основнитѣ ръководни идеи въ системата на цѣлостното възпитание: да се ограничи крайното безплатно специализиране и сухата виртуозностъ.

Въ този духъ сж проведени и изнесени многобройнитѣ системно подредени музикални продукции и концерти, които отъ редъ години се даватъ въ Висшата музикална школа подъ ръководството на директора д-ръ Шайнъ.

Ако се хвърли само погледъ върху програмитѣ на тѣзи концерти и продукции, ще видимъ, наистина, че тѣ не сж случайни, а сж строго обмислени, съ строго опредѣлена целъ. Това е жива музикална картина на историческия развой на музиката, отъ нейното окончателно оформяване като художествено изкуство до днесъ. Въ тѣзи концерти, било като солисти или като участници въ камерни групи или оркестъръ, самитѣ ученици, наредъ съ преподавателитѣ си, се приобщаватъ съ живата музика и се запознаватъ основно не само съ общия нейнъ исторически развой, но и подробно съ творчеството на нѣкои отъ най-виднитѣ представители на главнитѣ музикални епохи и стилове.

Ние можахме да проследимъ много отъ тия концерти, които се посещаватъ редовно съ голѣмъ интересъ отъ отбрана публика и много студенти, и видяхме, какъ, наистина, се изнасятъ живитѣ образи на Баха, Моцарта, Шуберта, Марсъ Переръ и на

много други класически и днешни нѣмски майстори, чрезъ изнасяне голѣма редица отъ тѣхнитѣ творби.

Съ право може да се каже, че въ Висшето музикално училище въ Берлинъ не се работятъ само гами, етюди и технически упражнения или теоретични задачи, но то напоява концертнитѣ си зали съ музика и дава възможностъ на учащитѣ се да оживяватъ своята работа съ живото приложно изкуство. Отъ друга страна, трѣбва да се изтъгне и друга важна целъ, които се гони съ тази система на възпитание. Застѣпвайки въ широки размѣри груповото свирене и пѣние — камерна музика, хоръ, оркестъръ — управата на училището дава възможностъ да се развива у тѣхъ чувството на задружностъ и дисциплина. И тукъ всичко се провежда системно и въ духа на принципа за възпитание на бъдещитѣ обществени дѣйци съ огледъ на служба за изграждане на народностната общностъ. И тукъ, отъ гледище на дейната човѣшка личностъ, съзнаваща задачитѣ и задълженията си спрямо обществения строежъ, е изключено онова сухо обучение, съ което се калѣятъ добри техници и занаятчии или артисти, целящи само свои лични спекулативни карьеристични цели или суетна слава.

Отъ това гледище, наредъ съ чисто музикално-художественитѣ си цели и постижения, Висшето музикално училище въ Берлинъ е институтъ, който отговаря напълно на изискванията и нуждитѣ на новото обществено духовно строителство и заслужава да бъде предметъ на възхищение.

да може да се зачитаватъ въ тѣхния по-нататъшенъ развойтъ кръжъ успешно срещу паразитнитѣ болести.

Най-добро доказателство за правотата на това твърдение даватъ житнитѣ плѣвели. Въпрѣки хилядогодишна борба срещу тѣхъ, тѣ все пакъ растатъ пично срѣдъ облагороденото жито. То стана чувствително първо, поради трайна сортировка и второ, поради трайното отсъствие на благодеиията на презимуването. Защото житото отдавна се сѣе презъ есень, за да поникне преди да почне зимата, преди истинския студъ. Може би е било другояче въ далечнитѣ епохи на миналото, въ началото на земеделнието, когато сж владѣли климатични условия, които ясно сж се различавали по своята сухостъ отъ днешния лѣтенъ сезонъ. Тогава е могло да се сѣе напролѣтъ. Днесъ пролѣтната сѣитба е изключение, което се предприема само тамъ, дето го допускатъ съвсемъ особенъ почвени условия.

Нѣкои положителни резултати

отъ по-ново време ни показаха, че растения отнесенни въ планината и изложени на тамошнитѣ зимни условия сж трайно подкрепени въ растежната си сила — ново доказателство, колко благоприятно действува студътъ върху културнитѣ растения. Показа се именно, че картофи и жито, само следъ едногодишно „планинско третиране“, носятъ по-богати плодове отколкото сжитѣ картофи и жито, които не сж били отнесени въ планината и, значи, не сж били подложени на тоя видъ третиране чрезъ студа.

И за животнитѣ се отнася сжщото както за растенията. И за тѣхъ зимниятъ студъ е физиологична необходимостъ, което, наприкладъ, може да се установи по разликата между една крава на ясли и една свободно пасеща крава, които сж еднакво стари, принадлежатъ къмъ еднаква раса, живѣятъ въ еднаква мѣстностъ и срѣда. Кравитѣ на ясли заболяватъ въ далечъ по-голѣмъ процентъ отъ болеститѣ по добитка. Ако кравитѣ се прибиратъ презъ

цѣлата зима само нощемъ въ покрити заслони, а презъ цѣлия денъ пасатъ свободно и се излагатъ на естественитѣ въздѣйствия на зимата, тогава тѣхнитѣ заболявания и смъртностъ показватъ такъвъ низкъ процентъ, че той спокойно може да се остави вънъ отъ разглеждане.

Отъ много специалисти сж неодавна заложени по-нататъшни опити, които се изследватъ съ влиянието на температурата върху животнитѣ. И отъ тия опити може да се заключи, че студътъ действува на плодотворността въ положителенъ смисълъ, докато чистата холова дейностъ се възбужда чрезъ топла срѣда. Явленията, установени при животнитѣ, могатъ вѣроятно да настѣпятъ и при човѣка, при оня огражденъ човѣкъ, свикналъ да живѣе зиме въ топла срѣда, въ вѣжжи, въ фабрика или бюро. Градскиятъ човѣкъ, въ противоположностъ на селянина, който не познава никакво централно отопление, по-лесно клоня къмъ неплодотворностъ.

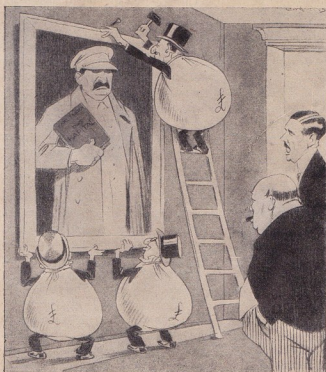
ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДЪ

Плановѣтъ на Юда

Ние ги познаваме. Познава ги цялата свѣтвна история, познаватъ ги всички млади и стари народи, всички империи и царства — не само въ западния край на нашия континентъ и неговото сърдце, но също и югоизточните народи на Европа, кждето и най-моцните балкански царства сж били раздрусвани отъ юдейския предателски гений. Откакто съществува историята на европейската култура и политическата сила, еврейството се е стремѣло да осъществи своя вѣхтозавѣтенъ планъ за мирово господство, за една република на Йехова, въ услуга на която сж били често държавници и крале и дори цѣли революционни движения.

Ние се намираме днесъ въ последната фаза на всееврейския походъ срещу арийското начало на културата и свѣтновното господство и ако болшевизмътъ може да се наложи въ Русия и отъ тамъ да подобри развитието на чуждите национални единства — това се дължи въ голѣма степенъ и на участието на еврейството въ този вѣковенъ планъ за изтрѣбление на индо-арийската народностна сила. Известно е, че начало на болшевизма и днесъ стоятъ евреи — съзетници на Сталина, които се мжчатъ да разширятъ все повече свѣтвния пожаръ.

И ако Рузвелтъ, въпреки волята на североамериканските маси, се впусна въ една авантюра, която следъ японския устрѣмъ го зашемети, това той направи пакъ подъ влияние на капиталистическото еврейство, което чувствува застрашени не само източно-азиатските си капитали, но и тия въ цѣлия останалъ свѣтъ. И Рузвелтъ днесъ е херолдъ на еврейската революция за унищожение на арийската мисия, подобно Чърчилъ, който още не може да разбере, че е жертва на Юда и неговитъ съдружници отъ степитъ на хаоса. Всички „успѣхи“ на англо-саксонската дипломация, нейните кризи и преобразования се дължатъ на еврейски внушения. Сега предателството на Чърчила спрямо Европа отиде до тамъ, че пакъ подъ знака на свѣтвно-болшевишкото еврейство, той прие въ своя кабинетъ единъ отъ първите агенти на това еврейство — съръ Крипъ (за когото лондонското радио твърди, че билъ „смирень християнинъ“) — и че английскиятъ кралъ, приемникътъ на трона на Елисавета, води разговори съ този агентъ върху новата линия на английската политика за болшевизирането на Европа.

Въ обиятия на болшевизма

Британскиятъ воененъ кабинетъ претърпя неотдавна дванадесето преустройство отъ започване на настоящата война. Тия каби нетни промѣни представятъ историята на британскитъ поражения и на оная хитра измама къмъ английския народъ, която съперници само въ демагогията на Рузвелтъ. Постоянно все същата игра: понасятъ се катастрофални удари и загуби, създава се неспособността на управляващите военноподстрекатели и се замѣнятъ на бърза ржка съ други, безъ да бъдатъ подведени подъ отговорност. Демократични похвати и свободи!

Британскитъ поражения, които предхождаха сегашната кабинетна промѣна, бѣха тъй голѣми и тъй несмислени за надменния англичанинъ, че предизвикваха

Трогателна грижа за спасителя на еврейския капиталъ

бурия от негодуване и най-остра критика на печата и народното представителство срещу правителството и лично срещу Чърчил. Тежки и скръбни новини: Сингапуръ безусловно капитулиралъ, английската офанзива въ северна Африка пропаднала, германски бойни единици преминаватъ успѣшно презъ Канала, току подъ носа на Англия.

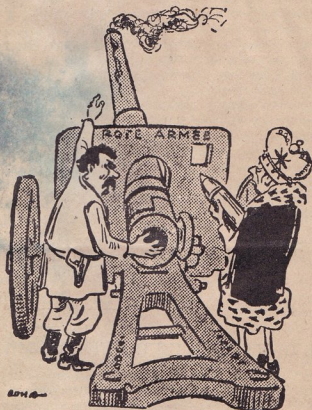
Известно е, какви тревожни часове преживѣ Чърчилъ въ камарата на общинитѣ. Той се видѣ принуденъ да обещае, че

положение бихме се запитали, на какво се държи Чърчилъ. Отговорътъ е само единъ: консервативната партия се бои отъ нови избори, а лѣвитѣ се страхуватъ да поематъ изцѣло отговорността върху себе си.

Не е безинтересно да припомнимъ, кой е сър Стафордъ Крипсъ. Въ английския политически животъ той винаги е минавалъ като „анфанъ терибълъ“. Той е краенъ като никой другъ въ критиката си срещу английскитѣ държавници. Презъ януарий

вие въ английски смисълъ отношенията между Великобритания и Съветска Русия“. Следъ като дейността му има такъвъ „успѣхъ“, той се завърна въ Лондонъ, дето не искаше да се продаде съвсемъ евтино. Затова той не стана м-ръ за Индия, нито м-ръ при лордъ Бивърбрукъ, както му се предлагаше. Постѣтъ пазителъ на печата го задоволява повече, защото така влиза въ военния кабинетъ. Той знае много добре, че Сталинъ вижда въ негово лице „глава на английската лѣвица“.

Преди промѣната Крипсъ се поддизаваше по ораторскитѣ трибуни на Англия и агитираше открито въ полза на болшевиизма. Той говори по Радио-Лондонъ, говори въ Бристолъ предъ масово събрание и даде иззвѣстия на новооснованата агенция „Британова“, предназначени за Южна Америка. За английскитѣ слушатели Крипсъ намѣри думинаоборение и ги подкани да удвоятъ напрежението си за помощъ на Съветска Русия. За да произведе необходимото впечатление, той говори за тежкитѣ загуби на съветскитѣ войски, сравни сегашното време съ положението следъ Дюнкеркъ, когато само въ най-големто общо напрежение дошло спасението. После се нахвърли остро срещу ония английски кръжове, които по истинитѣ хранятъ тежки съмнения срещу прекаленото сътрудничество съ Съветския съюзъ. За тѣхъ се отнасятъ думитѣ на Крипсъ: „Или ние сме съюзени съ Русия и при преустройството на Европа или ние пакъ ще хвърлимъ свѣтъ въ хаосъ“. Обратното е вѣрно: и срѣдъ противникитѣ на Германия има люде, които сж на мнение, че едно сътрудничество съ Русия — въ случай на успѣхъ — би водило непосредствено къмъ хаосъ. Крипсъ отхвърля тия основателни опасения, като заявява, че Сталинъ му далъ обезпечения, че не искалъ да се мѣси въ работитѣ на другитѣ народи, защото Съветскиятъ съюзъ не хранѣтъ ни най-малкото желание да създава свѣтовенъ комунизъмъ (1). Какви лъжи се криятъ задъ тия думи на Крипсъ, показватъ гражданската

Кой кому помага, кой кого спасява - не е тъй важно. Решителни сж пролѣтътъ и лѣтото, когато ще заговорятъ германскитѣ орджи

ще напустне поста м-ръ на отбраната и ще създаде единъ погѣсенъ и по-дѣтенъ воененъ кабинетъ. Когато, обаче, пристѣпи къмъ преустройство, запази за себе си казания постъ и привлѣче въ кабинета сър Стафордъ Крипсъ като лордъ-пазителъ на печата и като водачъ на камарата на общинитѣ. Стана нѣщо странно, възможно само при така нареченитѣ демокрации: въ кабинета има надмощие лѣвицата — тамъ сж и лейбѣриститѣ Атли и Бевинъ, а камарата на общинитѣ ще се води отъ болшевика Крипсъ, макаръ че тамъ консервативната партия има две трети мнозинство. При това

1939 г. изключенъ отъ Лейбѣр-парти заради болшевишкитѣ му наклонности. Винаги се застъпвалъ за най-гѣсни отношения съ Съветска Русия. И когато презъ тежката 1940 г. стана въпросъ, кой да представлява Великобритания въ Москва, Чърчилъ имаше да избира между стария Лойдъ Джорджъ, известенъ съ приятелството си къмъ съветския посланикъ въ Лондонъ, Майски, и сър Стафордъ Крипсъ. Чърчилъ се реши за Крипсъ по съвсемъ понятни съображения. Отъ 12 юний 1940 г. Крипсъ пребиваваше въ Москва съ ясната задача, „при всички обстоятелства да поднови и раз

война в Испания, обещанията и действителността в балтийските държави и подмолната комунистическа дейност в разнит страни. Самъ Крипс се опроверга, като се провикна, че иска да види следвоенна Европа управлявана от една комунистическа централа в Берлин и че Съветитъ трѣбва да добиятъ свободна ръка при „теглете на границитъ“. Следъ завръщането си отъ Москва, Крипс не пропусна день да не предаде Европа на Сталинъ. За Европа това значи окончателно изяснение, за Англия — начало на хаотична и болшевишка политика.

Сега Крипс е „отговорент“ английски м-ръ. Неговата нова задача е да направи популярна мисълта, че е необходимо сътрудничество съ Съветска Русия и следъ войната и че може да се предприеме изграждане на Ев-

ропа задружно съ болшевизма. Подкрепенъ отъ английското правителство, което му поставя на разположение всички пропагандни сръдства, Крипс ще трѣбва да отстрани всѣко здраво възспирание у английския народъ предъ това предателство къмъ Европа. Но планътъ отива още по-далеч: чрезъ вкочването на Англия съ Москва и чрезъ създаване на съветска Англия да се изгради предпоставката за болшевизирането на европейския континентъ. Това схванаха не само силитъ отъ Осьта. И други страни, досега твърде предпазливи и въздержани, се показватъ основателно обезпокоени. Подобни сведения имаше отъ Португалия, дори отъ Швеция и Швейцария. Континентътъ, впрочемъ, знае плановѣтъ на Крипс, одобренъ отъ Сталинъ и Чърчилъ.

Въ Англия очакватъ отъ назначаването на Крипс „голъми последици“ за политическата история на страната и особено за английскитъ отношения къмъ Съветска Русия. Последнитъ съяси.

За Англия е налице опасността сама да стане жертва на болшевизма. Крипс играе ролята на английския Керенски. Що се отнася до голѣмитъ последици за войната, ще си кажатъ Думата Германия и нейнитъ съюзници. Фюрерътъ заяви, че пъклениятъ планъ на Англия да се спаси съ помощта на болшевизма и да му предаде Европа като плячка ще се разбие въ победоносната борческа воля на нациитъ отъ тоя континентъ. Европа се съема и разбира, че еднакво емѣло трѣбва да се води борба ерещу Москва и Лондонъ, ако трѣбва да се спаси европейската култура.

А. Б.

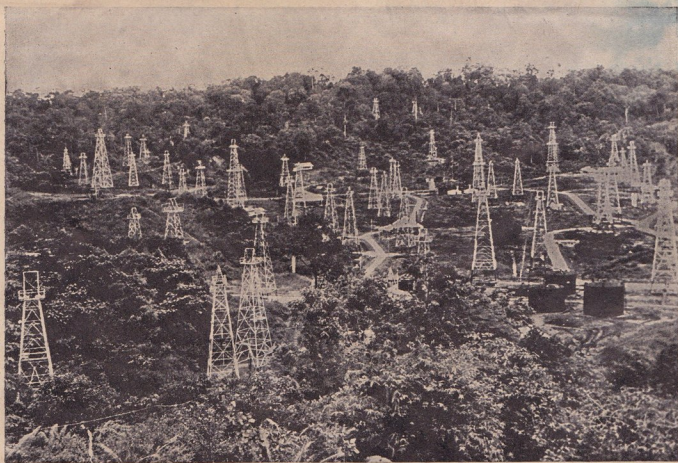

Foto: Scherl

Британскитъ петролни извори на о-въ Борнео, сега въ японски ръце

Новият ред в източна Азия

Въ грандиозната политическа борба, която се развива днес за новия ред в източно-азиатското пространство, стоят две голями сили една срещу друга: на едната страна е Япония, съ младата и голяма държава Манджукуо, новият Китай, под ръководството на Ванг Чинг Вей и Тайландия, а на другата — Съединените Щати, Англия, подкрепени от Холандска Индия, Австралия и част от Китай, начело с Чанг Кай Шек.

Целите и интересите на тия две сили са най-различни. За Съединените Щати и Англия Азия не е жизнено пространство, а експлоатационен обект. Напротив — Япония и нейните съюзници се намират в срѣдата на собствената си земя и за тях е поставен въпросът за тяхното съществуване и бъдеще.

Япония е двигателната сила в голямата политическа борба и мотивите, които тя излага за своята търговия, са свърхнаселението, както и липсата на земя за изхранването му и недостигът от суров материал, за да му даде работа в индустрията. Япония също няма и пазари, за да пласира своите фабрикат. За това японците се чувствуват без пространство или, по-точно казано, народът без земя, сурови материали и пазари.

Недостатъчното плодородие на тяхния отечествен остров ги принуждава към експанзия. Стременият към автархия им налага разширение на тяхните стопански сфери. И двест заедно ги тласкат към необходимостта да се осигурят срещу политическият и стопански врагове и да създадат новия ред в голямото източно-азиатско пространство.

Япония не мисли по стария империалистичен обичай да за-

владява земи или да покорява народи, да ги използва и съ новите планове да служи само на своята жизнена необходимост. Напротив, тя се чувствувата натоварена съ мисията да води източно-азиатските народи по пътя на справедливия и постоянен мир и да създаде голяма източно-азиатска сфера за общо благоденствие. Затова тя се стреми да отстрани привилегиите на чуждите сили, които само прѣчат въ жизненото пространство на младите народи и го използват като място за игра на своите интриги и интереси, без, обаче, да се стреми при това да създава за себе си стопански монополи. Тя възнамява да създаде на всички, които се присъединяват към новия ред и не го смущават, достатъчна възможност за занемание и търговия, както това тя вече доказва съ Германския Райх, на който даде възможност съ доставка на неговите машини активно да спомогне за изгражда-

нето на новата държава Манджукуо. Япония желае да живѣе за винаги братски съ народите от източно-азиатското пространство. Тя възнамява да превърне източно-азиатските държави въ вътрешна крепост, която ще им гарантира сигурността и сътрудничеството съ Япония, преди всичко въ стопанската област.

Какъ Япония си представя това стопанско сътрудничество, се вижда от така наречената „програма за изграждане на японско-манджурско-китайското стопанство“, както и въ програмата от 8 ноември 1940 г. за отдѣлните стопански области. Според първата програма трябва да се извоюва стопанската автономия на трите страни. Според втората програма Япония ще развие тежката, машинната, прецизната и химическата индустрии, а Манджукуо — минното дѣло. Китай ще дава въглища, желязо, соль и други земни богатства.

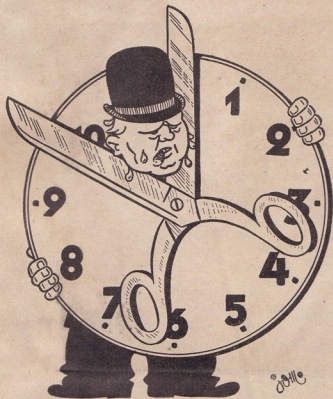

Foto: Presse-Bild-Zentrale

Японска пехота напуска Токио и заминава за Китайския фронт

Менеду насъ

Английската продоволствена криза

предявля и ограничение въ доставките за всички частни болници. Доставките на стоки без купони ще трябва да престанат.“ „Дейли Мейл“ отъ 17. I. 1942 г.: „Млячната даяжба за децаученици се намалява отъ 26. I. на една шеста отъ литъра дневно.“ „Дейли Мейл“ отъ 19. I. 1942 г.: „Въ Англия се провежда понастоящемъ събиране на стари хартии, при което сж въоръжени всички сили на вътрешната пропаганда, за да се обясни на обществото, колко грижи създава хартиената липса на английското стопанство.“ Дори говорителят на дондонския предавател се оплакваше горчиво. Ето какво заяви преди няколко дни той на своите слушатели: „Когато започнахъ да работя върху дневната си сказка, трябваше за мое най-голямо очудване и озорение да установя, че въ джобовите ми нямаше нито кжъ хартия за писане. За пръв път през живота си оставамъ безъ най-необходимия ми суровъ материал. Чакъ сега ми стана съвсемъ ясно, колко чувствително се забелязва вече войната въ всички области. Пликътъ е днесъ скъпоцененъ предметъ. Той трябва да се отваря препазливо съ разръзкачка, за да може да бжде употребенъ следъ това още няколко пжти. Цигарени кутии скоро съвсемъ ще изчезнатъ. Та нали отдавна вече повече отъ цигарите се продаватъ безъ кутии, на парче. Нашите продоволствени карти сж единствената хартия, която имаме сега въ джобовите си.“

Въздействиата на германската противоблокада се проявяватъ вече въ Англия така остро, че високомерно надутите британци сж изгубили отдавна удоволствието да се радватъ и надсмиватъ надъ германските стопански затруднения, които се отстраняватъ и смекчаватъ успешно чрезъ строга и съвършена организация. И тъй, полека-лека английските започнаха, щатъ не щатъ, да отделятъ време и внимание за своите собствени затруднения, като при това се мъчатъ да следватъ колкото се може по-точно германския примъръ. Ето няколко красноречиви доказателства по тоя случай: „Дейли Мейл“ отъ 9. I. 1942 г. пише: Директорътъ на гражданското комисарство по облеклото заяви вчера въ една кратка речъ, че вследствие крайно намаления добивъ на вълна ограниченията въ снабдяването на населението съ дрехи ще бждатъ не само запазени, но дори и значително засилени, докато трае войната. „Дейли Мейл“ отъ 10. I. 1942 г.: „Английското министерство на търговията съобщава, че ще се проведе строга раз-

Нощъ звуците на еврейската флейта

Пари и печатъ

Все повече и повече се налага днес убеждението, че печатът е нравствена сила, свързана с културата на народитъ. На зловердитъ влияния и продажничество на печата много държави дължат своя погромъ. Франция е най-новиятъ примѣръ за това. Почиваща на догмата за „свободата на печата“, френската република се остави да бъде дъгана и водена отъ международни еврейски писачи, които продаваха интереситъ на френския народъ и вършеха своя пъкленъ занаятъ подъ маската на европейската солидарностъ и свобода.

По този случай, интереси сж даннитъ, които д-ръ Дитрихъ — шефъ на германския печатъ — изнесе неотдавна предъ новосъставения „Сюзъ на националнитъ журналистически дружества“ въ Виена, относно пагубната роля на осведомителния френски печатъ, попадайтъ въ ржцетъ на евреи и подстрекатели

къмъ войната. Главниятъ редакторъ на „Пти Паризиенъ“, Елие Ба, разпространяваше редовно по поржжа на Алексн Леже — глава на военнлюбивата партия въ Франция — винаги, когато положението ставаше решително и напргнато, измислени сензационни съобщения, съ които мамше общественото мнение и подравяше всъка предлагаща се възможностъ за разбирателство. Всичко това той правеше, както по-късно се установи, само отъ жажда за пари. За фалшификаторската си дейностъ той е получавалъ отъ разни френски и английски тайни фондове голъми възнаграждения. Пертинаксъ, Де Керилисъ, г-жа Табуи — печелъха сръдствата за своя скъпъ разточителенъ животъ чрезъ лъкливата си пропаганда срещу Германия. Г-жа Табуи, истинско изпълнение на продажния печатъ, предлагаше перото си всъкому, който заплашаше. Робертъ Волакъ, директоръ на „Информасионъ“ и ржководител на

влиятелния „Бюлетенъ Финансиеръ дю Танъ“ бѣ главниятъ стълбъ на международното еврейство, което имаше въ ржцетъ си 90 на сто отъ всички парижки вестници. Министъръ Манделъ имаше за сръдище на своята подстрекателна политическа дейностъ така нареченото „Бюро за печата и колониалната пропаганда“, съ многобройнитъ му клонове въ самата Франция и колонитъ. Отъ 1936 до 1938 год. Манделъ е изразходвалъ отъ своя колониаленъ фондъ 250 милиона франка за противогерманска пропаганда и чрезъ платени журналисти докара народитъ на „свободнитъ“ демокрации до истерия, съ помощта на която Лондонъ и Парижъ лесно можаха да хвърлятъ Европа въ огъня на войната. Така еврейтъ могѣ свободно да смѣтатъ и тая свѣтвна война за своя. Сръдството, съ което тѣ успѣха да постигнатъ целта си, бѣ „свободата на печата“, гордиятъ белегъ на „свободнитъ“ демокрации!

ОТРАЖЕНИЯ НА ВОЙНАТА ВЪ С. А. Щ.

Още неизминала и четвъртъ година, откакто Северна Америка се намѣси въ войната, а ето че последицитъ отъ новосъздаденото положение започватъ вече да се проявяватъ чувствително въ „самата господня земя“ — и то по начинъ, какъвто истеричнитъ плутократически наеъсквачи никога не сж допускали за възможенъ. Въпрѣки своето златно съкровище, което още въ 1939 год. съдържаше 70% отъ цѣлата свѣтвна златна наличностъ, правителството и конгресътъ на С. А. Щ. се виждатъ вече принудени да обсъждатъ въвеждането на задължителна спестовна система, както се съобщава наскоро отъ Ню-Йоркъ. Съ това се цели да се намали излишната покупателна сила на населението и да се пригоди къмъ ограничения отъ условията на войната стоковъ запасъ. Ето какъ американцитъ стигнаха до тамъ, да подражаватъ германския примѣръ, който тѣ една година по-рано искаха да изтъкнатъ като пръвъ признакъ за настъпващото стопанско разпадане на Германия. Споредъ неотдавнашно съобщение на „Юнайтедъ пресъ“ отъ 9 февруарий въ Северна Америка предстояла скоро разпрѣдѣлата на захаръ. Началникътъ на държавния надзоръ по ценитъ заявилъ, че американското население ще трѣбва заанапредъ да се задоволи едва съ една трета отъ досегашната дажба. Предвидени сж голъми глоби до 10,000 долара.

ЦЕЛТА НА РУЗВЕЛТЪ

Въ едно послание до годишното заседание на Конференцията за общополезно жилищно строителство Рузвелтъ изказа дълбокото си съжаление, че престрояването и подобряването на мизернитъ жилища въ североамериканскитъ градове ще трѣбва да бъде въ голъмата си частъ преустановено, докато трае войната. Той обясни при това, че целта „Америка безъ жилищна мизерия“ ще остане и заанапредъ запазена.

Явно е, че Рузвелтъ е извъредно загриженъ да запази непонятната за всички времена целта за отстраняване на голъмата американска жилищна криза. Въ всѣки случай, досега той винаги се е боялъ да направи нѣщо положително за разрешаване на тоя въпросъ отъ първостепенно значение. Но за голъмо съжаление, въ течение на досегашнитъ осемъ мирни години отъ своето председателстване той не можа да поднесе на североамериканското работничество за облекчаване на неговата нищета нищо освенъ праздни думи.

Бъдещето на това работничество е още по-черно. Рузвелтъ се стреми чрезъ война да отклони вниманието му отъ плачевното му положение. Но революционната вълна на нова Европа ще обхване и социалния животъ на Америка.

КУЛТУРЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

Из театралния животъ въ Берлинъ

Театритъ въ Берлинъ продължаватъ да даватъ представленията си при напълно изпродадени салони. Мѣстата въ Държавната Опера и въ Шаушпилхаусъ, въ Дойчесь Опернхаусъ и въ почти всички други 28 театри, се разпродаватъ една или две седмици предварително, така че мъчно може да се снабди човѣкъ съ входенъ билетъ. Държавната Опера представя „Саломе“, „Маскенбалъ“, „Бохеми“, Шаушпилхаусъ представя „Юлий Цезарь“, „Турандотъ“, „Фаустъ“, „Веселитъ Виндзорски жени“; „Дой-

чесь Опернхаусъ“ представя „Риголето“, „Отело“, „Тоска“, а на сцената на Дойчесь-театъръ продължава да се играе съ голѣмъ успѣхъ пиесата на Хайнрихъ фонъ Клайстъ „Кетхенъ отъ Хайлбронъ“. Въ Шилеръ-театъръ, чийто интендантъ е Хайнрихъ Георге, се играе „Клавиго“ отъ Гьоте, въ Фолксбуоне се играе „Умната виенчанка“, въ театъра на Заарландпирасе се играе комедията на Фридрихъ Хебелъ „Диамантътъ“. При пълни салони даватъ представленията си и всички оперетни и вариететни театри.

Прави впечатление, че първитъ

берлински театри поставиха напоследък доста пиеси съ сюжети отъ античния свѣтъ и то съ голѣмъ успѣхъ, като драмата на младия нѣмски поетъ Хансъ Бауманъ „Александъръ“, инсценирана отъ Грюндгенсъ, или „Юлий Цезарь“ отъ Хайслеръ въ Дойчесь-театъръ, „Ахилъ между женитъ“ — въ Шилеръ-театъръ и др. Въ връзка съ това се създава и нова литература върху театъра, която поставя нови задачи на театралното творчество. Особено е актуаленъ въпросътъ за една нова трагедия, различна отъ тая на класицитъ или натуралиститъ.

Foto: Scherl

Хайнрихъ Георге изнася главната роля въ пиесата на Гьоте „Гьотц фонъ Берлихингенъ“, която се играе на сцената на Шилеръ-театъръ.

Литература

Нѣмскиятъ писателъ Рихардъ Бушъ-Зантнеръ е написалъ популярна книга върху България и нейната история (R. Busch-Zantner: „Bulgarien“. Leipzig. Verlag W. Goldmann). Той посочва тукъ главнитъ линии на българския националенъ развой отъ сръбнитъ вѣкове до най-ново време. Запознать съ българскитъ национални борби, той се спира подробно и на македонския и добруджанския въпроси, съ огледъ на проблемитъ на българската външна политика. Разгледано е също така и вътрешното положение на България следъ Свѣтовната война, нейнитъ кризи и стремжитъ ѝ къмъ държавното устройство. Текстътъ е придруженъ съ подобрани снимки.

*

Връзката между масонството и британската идея за святовно господство е тема на интересния трудъ на нѣмския авторъ Драйеръ: „Англия и масонството“ (Dreyer: „England und die Freimaurerei“, Berlin. Verlag Junker und Dünhaupt). Съ много данни, взети отъ самия английски политически животъ и литература, авторътъ показва, че английската политическа идеология е проникната отъ идеитъ на масонството, главнитъ носители на което въ Англия сж представителитъ на висшиятъ съсловия.

Културни Новини

Руският писател Димитър Мережковский, известен и в България, е починал в Париж на 76 годишна възраст. Неговите творения се отличават с гениално проникновение. Той е един от ония руски писатели, които предвиждаха нашеството на nihilизма в Русия и разрушението на руския живот. Ужасен от болшевишкия терор, той живял дълги години като емигрант в Париж.

Хебеловата премия за 1941 г. бв дадена тия дни на живущия в Фрайбург писател Емил Шрауф, чийто последен роман „Танц на живота“ се отличава с рядки художествени достойнства и дълбока житейска мъдрост.

Починал е големият хърватски поет Донь Антонь Сасо на 86 годишна възраст. В завещанието му литературни ръкописи бв открити един превод и Четтевата „Божествена Комедия“ на хърватски език.

Книгата на българският писател Янко Янев „*Das Ende des Jahrhunderts*“ (Leipzig, Helmsche Verlagsanstalt) е излязла през последните два месеца в второ, трето и четвърто издания. Сжщата книга излиза наскоро и на холандски и шведски езици. При берлинското книгоиздателство Schaffer-Verlag излиза към края на месец март 1942 г. едно ново големо творение на Янко Янев, с надслов „Свободата на Европа“.

Лайпцигското книгоиздателство Хелмшге Ферлагсизацталт е турило под печат един голем томъ статии от най-видните представители на политическата мисъл в Европа, който ще излезе на всички европейски езици, под надслов „Европа“. В този огромен труд се разглеждат всички важни въпроси, сж оглед на новото социално и политическо устройство на европейския живот. Книгата ще излезе в най-скоро време и още сега буди голем интерес.

Изкуственъ радий

Професоръ Ото Ханъ, директор на Кайзер-Вилхелмовия институт за химия в Берлин-Далем, изнесе наскоро предъ „Кайзер-Вилхелмовото общество за поощрение на наукитъ“ беседа върху „трансмутацията на химичните елементи“. Прочутият изследовател, говорейки за алхимичитъ, изтъкна, че привърженицитъ на изкуството за получаване на злато твърде малко биха били задоволени с модерните резултати: добитото злато е тъй малко, че и най-чувствителни весни не го хващатъ.

Ние имаме други цели, отколкото „камъка на мъдростта“, продължи проф. Ханъ. Бекерелъ показа презъ 1896 г., че урановитъ съединения изпращатъ лъчи, които чрезъ други субстанции бодядисватъ черно фотографическата плоча. Съпрузитъ Кюри доказаха презъ 1898 г., че положителен и радий сж постоянни съпроводници на урановитъ минерали; показа се сжщо, че тия радиоактивни процеси привършватъ като последни останали субстанции при оловото и хелия. Рутендорфъ, чийто ученикъ е и проф. Ханъ, изложи презъ 1902 г. прочутата си хипотеза за разбиване на атома. Отъ тогава обогатиха свѣта все нови и нови открития на физики и химици сж най-ценни технически, биологични и медицински помощи и средства. Дори геологитъ не оставатъ извънъ. Тъй като ние седематомниятъ въглерод става образувачето на въглерод въ уранъ или

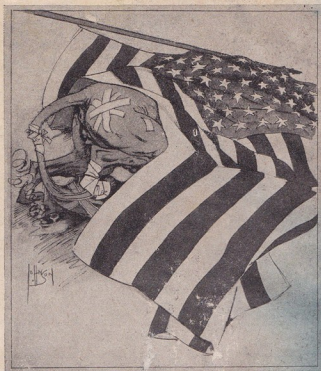
на елементъ стронций въ слюда, може да се пресметне геологичната възраст на оловнитъ елементи въ земята на 1500 милиона години и възрастта на слюдата въ Канада на 2000 милиона години.

Най-мощниятъ напредъкъ на последните години засѣга безразборното произвеждане на изкуствено радиоактивни атомни видове. Презъ 1934 г. Кюри откри при опити сж боръ появата на изкуствено радиоактивенъ азотъ, а при опити сж алуминий — появата на изкуствено радиоактивенъ фосфоръ. Ферми подложи новооткрититъ „неутрони“ на така наречената метода на облъчване, следъ което се знае, че отъ почти всички химични елементи могатъ да се произведатъ изкуствено радиоактивни атомни видове.

Накрай проф. Ханъ и неговиятъ сътрудникъ Шрасманъ употребиха да разложатъ не само декитъ елементи, но и урана, елемента сж най-голяма атомна тежестъ, чрезъ обстрелване сж неутрони, и да добиятъ нови елементи, отчасти дори по-тежки („транс-уранъ“), отчасти сж по-малка атомна тежестъ. Приложението на новитъ субстанции е още днесъ благословъ за човѣчеството. Биохимията, изпитване на материали и лѣчебни сръдства, изследване на образуването на коститъ и жжитъ — това сж само нѣколко примѣра, каква полза допринася изследването на „изкуственъ радий“.

Глъбът на комисаря — избавителя на човъчеството

Скривалището на лъва

ТАЗИ КНИЖКА СЪДЪРЖА:

	Стр.		Стр.
Ото Моедорф: Японска стратегия	2	МЕЖДУ НАСЪ	
Фр. Фишер: Музиката в Германия	4	Английската продоволствена криза	19
Волфганг Раймунд: Разцвѣтъ на църковната музика	8	ПАРИ И ПЕЧАТЪ	20
Висшето музикално училище в Берлин	11	Отражения на войната в С. А. Щ.	20
Д. Таларико: Значението на студа	11	Целта на Рузвелтъ	20
ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДЪ		КУЛТУРЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ	
Плановѣтъ на Юда	15	Изъ театралния животъ в Берлинъ	21
Въ обятията на болшевиизма	15	Литература	21
Новиятъ редъ въ източна Азия	18	Културни новини	22
		Изкуственъ радий	22

Издава „Fremdsprachendienst“-Verlag GmbH. — Berlin

Druck der Weltsprachendrucke

Редактира и излиза в комитетъ. Адресъ: Berlin, Kneesebeckstr. 28

Verlag Ernst Prutz GmbH in Leipzig

Zeichnung P.K. Sommer-Scherl

Германска морска ескадра въ Ламаншиъ
 На 12 фев., посрѣдъ бѣль день, германски морски бойни единици, водени отъ линейния корабъ „Шарнхорстъ“, преминаха Канала подѣ закрилата на германски въздушни сили и се върнаха неуязвени въ изходния си пунктъ